

JÁNOS EVANGÉLIUMA 11-12.

János céltudatosan válogat olyan eseményeket Jézus életéből, amelyek alapján be tudja bizonyítani, hogy Jézus a Messiás, az élő Isten Fia. Vágya, hogy az emberek megtérjenek, és részesüljenek abban a hitben, amely örök életet jelenthet nekik. Tanúsítja, hogy ezeken kívül nagyon sok más dolgot is tett Jézus, amelyeket nem jegyeztek le. János azért jegyezte le ezeket, hogy higgyetek és az evangélium végén kijelenti, hogy *„De van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem: maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.”*

A Jézus által tett csodákat is céltudatosan válogatja össze, és most elérkezik az egyik legerősebb bizonyítékhoz, amely Jézus Krisztus istenségét és messiási voltát bizonyítja: feltámasztotta Lázárt a halálból.

Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Betániából, Máriának és testvérének, Mártának a falujából.

Betánia egy kis falu volt az Olajfák hegyének csúcsa közelében, a keleti oldalon, közel Jeruzsálemhez. Mária szülőfalujáról van szó. Róla annyit tudunk, hogy egy nagyon közvetlen személy volt, barátságos, mindenki ismerte a faluban. Nagyon elkötelezett volt Jézus iránt, mindig ott ült a lábai előtt és itta a szavait. Márta, a testvére pedig egy alkalommal ezt mondta Jézusnak: *„Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!” Az Úr azonban így felelt neki: 'Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.’”*

Mária volt az, aki megkenete az Urat kenettel, és megtörölte a lábát a hajával: az ő testvére, Lázár volt a beteg.

János itt azonosítja Máriát számunkra, mert az Újszövetség négy Máriát is említ, akik Jézus történetével valamilyen kapcsolatban voltak: Mária, Jézus anyja; Mária Magdolna; Mária, Lázár testvére és Mária, a Kleofás felesége. A keresztnél három Mária is állt: Jézus anyja, Mária Magdolna és a Kleofás felesége.

A nővérei megüzenték Jézusnak: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.”

Érdekes, hogy nem kérték Jézust, hogy jöjjön és gyógyítsa meg, csak egyszerűen tudatták vele a tényt. Tudták, hogy Jézus reagálni fog erre a szükségre, annak a kapcsolatnak köszönhetően, amely köztük volt. Úgy érezték, hogy nem szükséges Neki megmondani, hogy mit csináljon.

Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.”

Isten megengedte ezt a betegséget, mert célja volt vele – ezen keresztül mutatta meg hatalmát Jézus Krisztuson keresztül.

Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt.

Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt,

János itt úgy érezte, hogy ki kell emelnie azt a tényt, hogy Jézus szerette őket; és nem azért várt két napig, mert nem érdekelte a dolog, hanem jó oka volt erre. Ekkor Jézus a Jordán folyónál tartózkodott, kb. 30 km-re Betániától. Abban az időben, ha csoportosan utaztak az emberek, az egy nap alatt megtehető távolság 15km volt. Ezért 15km-ként volt egy-egy falu vagy pedig szálláshely az út mentén, ahol az utasok megszállhattak. Betánia és Jerikó között a terület elég terméketlen, falvak nem találhatók arra, de féluton van egy vendégszállás.

Akkoriban az utasok célja az volt, hogy mire beesteledett, elérjenek egy-egy ilyen szálláshelyre. Ezek nem hasonlíthatók a mai hotelekhez vagy motelekhez. Tulajdonképpen csak egy körbekerített területről volt szó, amelyen belül a tulajdonos kis háza, valamint egy kút állt. Megszállni csak a szabad ég alatt, a falak mentén lehetett, melyek hivatottak védelmet nyújtani a szél ellen. Az utas vizet meríthetett a kútból, de ételről magának kellett gondoskodnia.

A Jordán folyótól tehát két napi járóföldre volt Betánia. A hírnök két nap alatt ért Betániából Jézushoz és miután Ő megkapta a választ, két napot maradt a Jordán mellett, mielőtt elindult volna kétnapos útjára vissza, Betániába. Összesen tehát hat napról van szó. Még ha a hírvivő egyhuzamban tette is meg az utat, akkor is legalább 5 nap telt el attól kezdve, hogy az üzenet elindult Jézus felé egészen addig, amíg Ő maga megérkezett Betániába. Tudjuk viszont, hogy Jézus szándékosan késlekedett, és ezalatt az idő alatt pontosan tudta, hogy mi történik Betániában.

Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt, de azután így szól tanítványaihoz: „Menjünk ismét Júdeába!”

A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és ismét oda mégy?”

Arra utalnak a tanítványok, amikor a zsidók azt akarták kicsikarni Jézustól, hogy előttük Messiásnak vallja magát.

Jézus így válaszolt: „Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát, de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága.”

„Addig kell evégezzem a munkámat, amíg világosság van”, mondja Jézus.

Ezeket mondta nekik, és azután hozzátette: „Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.”

Nem ugyanaz történik Isten gyermekével halála esetén, mint ami az olyannal történik, aki nem Isten gyermeke. Mivel hatalmas a különbség a kettő között, ezért a Biblia nem használja a „halál” szót arra, ha egy hívő lelke elhagyja a testét. Erre azt a szót használták, hogy „elaludt”. Emlékeztek arra az esetre amikor Jézus Jairusz lányát ment meggyógyítani? Amikor a házhoz ért, az emberek mind sírtak, mert azt mondták, hogy a lány meghalt. Jézus viszont azt mondta, hogy „nem halt meg, csak alszik”, és mindenki kinevette Őt, ezért inkább kiküldte őket a szobából.

Pál a thesszaloniakhoz írt levelében azt írja, hogy „Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.” Ezt a szót használták tehát, bár nem volt pontos a meghatározás, mert egyesek ez alapján a „lélek elalvásáról” kezdtek tanítani, amely szerint a lelked a feltámadás órájig alszik. A Biblia

azonban nem ezt tanítja, hanem azt, ha már nem vagyunk ebben a testben, akkor Isten jelenlétében vagyunk.

*A tanítványok ezt felelték rá: „Uram, ha elaludt, meggyógyul.”
Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól.
Akkor azután Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt,
és örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!”*

Amint János már megmondta, ezeket azért írta le, hogy higgyenek. Jézus ismét kijelenti, hogy a cselekedetei isteni mivoltának bizonyítékai. *„Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, ne higgyetek nekem; de ha azokat teszem, akkor ha nekem nem is hinnétek, higgyetek a cselekedeteknek, hogy felismerjétek és tudjátok: az Atya énbennem van, és én az Atyában.”*

Azért mondta, hogy örül, hogy nem volt ott, mert akkor még „csak” a betegségéből gyógyította volna meg Lázárt, amely bár csoda lett volna, de nem akkora, mint ami most így következhetett. Addig várt, amíg Lázár meghalt, és el is temették. Akkoriban rendszerint az elhalálozás napján el is temették az embereket.

Tamás, akit Ikernek neveztek, azt mondta tanítványtársainak: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.”

Erre szokták azt mondani, hogy jobb ha meg sem szólalsz, és akkor az emberek legfeljebb csak feltételezik, hogy ostoba vagy, ha viszont kinyitod a szád, akkor minden ezzel kapcsolatos kételyüket eloszlatoz. Valójában Tamás itt arra gondolt, hogy amikor Judeában jártak, meg akarták kövezni Jézust. Így most már majdnem biztosra veszi, hogy ez a visszatérés a halált jelenti Jézus számára, ezért javasolja, hogy menjenek ők is, hogy együtt haljanak meg Vele.

*Amikor aztán Jézus odaért, megtudta, hogy már négy napja a sírban van.
Betánia pedig közel, mintegy félóránnyira volt Jeruzsálemhez,
ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.
Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt.*

Mivel Betánia az Olajfák hegyének keleti részén, a csúcs közelében fekszik, ezért onnan el lehetett látni egészen a Holt-tengerig. A Jerikóból vezető utat több kilométeren keresztül be lehet látni, amint felfelé kanyarog a hegyre, Jeruzsálem felé. Amint tehát Betániából lenéztek, messziről láthatták már, hogy egy nagy csoport ember közeledik, és azt gondolták, hogy biztosan Jézus jön a tanítványokkal. Márta otthagya a sirató embereket és Jézus elé sietett, hogy még Betániába érkezése előtt találkozzon Vele.

Márta ekkor így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Minden bizonnyal a hangja keserőséggel volt tele, legalábbis kiábrándultság hallatszott ki belőle. „Hol voltál, Uram? Miért nem válaszoltál?” Ez egy kissé megrovásként is hangozhatott.

De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.”

Ez a mondat viszont hatalmas kifejeződése Márta hitének, de nem hiszem, hogy Márta előre látta volna testvére feltámadását. Ennek ellenére erős hitről tesz tanúbizonyságot, de ugyanakkor egy javaslat is lehet Jézus számára. Később azonban, amikor Jézus azt kéri, hogy

görgessék el a követ a sírbolt elől, Márta közbeszól, hogy jobb ha nem teszik, mert már négy napja ott van a holttest és már bomlásnak is indulhatott a teste.

Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred!”

Márta így válaszolt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él;

és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Ez egy olyan radikális állítás, amelyet Jézus nem mert volna kijelenteni, ha nem lett volna Isten Fia. Ezt egyetlen ember sem jelentheti ki anélkül, hogy azonnal holdkorossá vagy őrültté ne nyilvánítsák. Csak gondoldj bele, mi lenne, ha valaki odaállna eléd és azt mondaná: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.”* Aki ilyen kijelentést tesz, az vagy teljesen meghibbant, vagy tényleg Isten Fia. Ez esetben Isten Fiáról van szó.

Ezután Jézus megkérdezte: *„Hiszed-e ezt?”* Jézus mindig válaszút elé állította az embereket, válassz: igen vagy nem? Nem maradhatsz semleges, mert Jézus szerint *„aki nincs velem, ellenem van”*. Nincs tehát középút: vagy hiszek vagy nem. Ha hiszel, akkor az örök élet ígérését kapod Tőle, ha nem, akkor nincs reményed az örök életre. Nincs más remény, nincs más út.

Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.”

Jézusnak ezt a kijelentését az előző fejezetben írtak alapján érthetjük meg, amikor azt mondta, hogy *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha.”* Ugye nem vallana következetességre, ha azt mondanánk, hogy akinek örök élete van az meghal? Mert ha örök élete van, akkor nem mondhatom rá azt, hogy tegnap meghalt. Ha örök életed van, akkor nem halhatsz meg! Az Igét azért adta Isten nekünk, hogy tudjuk, hogy örök életünk van.

Mi történik akkor az Isten gyermekével olyankor, amire mi azt szoktuk mondani, hogy meghalt? A lelke, valódi énje, kiköltözik az ideiglenes sátrából az Isten által épített mennybeli lakhelyébe. Az a sátor amelyben most élek, csak ideiglenes, nem szolgál állandó lakhelyül.

Ma is élnek beduinok a Szentföldön, akik nomád életmódot folytatnak, állandóan költöztetik a sátraikat egyik helyről a másikra. Juhokat és kecskéket legeltetnek, és miután egy legelőt lelegelnek akkor a nők összecsomagolják a sátraikat - mert a férfiak nem értenek ehhez - és továbbállnak, ahol az asszonyok ismét felállítják a sátraikat. Érdekes, hogy egyes beduinok végleg letelepednek bizonyos területeken, amit onnan lehet tudni, hogy a sátraikból kis, általuk készített kunyhókba költöznek.

Isten egy új testet készített el számomra, amely a mennyei körülményeknek megfelelő lesz, és ez örökké az enyém lesz. Nem fog öregedni, nem fog fájdalmat és szenvedést ismerni, nem fog rajta a vírus vagy a betegség, és nem fog elfáradni. A hívő ember új teste Isten keze munkája lesz, a mennyországban levő örök lakhelyünk. Jelenleg viszont ebben a földi körülményekre teremtett testben élek és annak érdekében, hogy az új mennyei testembe kerüljek, egy átalakuláson kell keresztül mennem.

Olyan ez, mint a kis selyemhernyó élete, akinek szintén metamorfózison kell keresztül mennie, mert az első teste a földi, talajhoz kötött életre teremtett. Kis lábaik segítségével másznak a földön, és előfordul, hogy a forró aszfalton akarnak az autópálya egyik feléről a másikra átmászni. Amint azon másznak a nagy forróságban bizonyára azt gondolják, hogy „de jó lenne repülni, mert olyan forróság van itt az aszfalton”. De a szegény kis selyemhernyó teste nem repülésre lett teremtve, csak arra, hogy a földön másszon.

Egy napon ez a kis selyemhernyó felmászik a házunk oldalára, az ablak sarkába és begubózik. Ha szétnyomod a tokot, nincs már benne semmi, csak folyadék. Ha viszont megváród, hogy elteljen egy kis idő, akkor láthatod amint elkezdi egy kicsit mozogni. Tovább figyeled és egyre többet mozog, és egyszer csak kinyílik a gubója és két gyönyörű aranyló fekete szárny bújik elő. Egy pillanatig ott áll előtted egy elbűvölő szépségű pillangó, majd elindul és elkezdi repülni az udvaron. Hamarosan átrepül a kerítésen és kirepül a mezőre. Nincs már többé kis rövid lába, mert átalakult, egy új testet kapott, mely illik az új környezethez. Most már olyan helyen tud élni, ahol azelőtt nem tudott.

Ha a kis selyemhernyó repülni szeretett volna, akkor igen nagy problémával kellett volna szembenéznie. Felmászhatott volna egy fára és leugorhatott volna onnan, hiába próbált volna szárnyaló mozdulatokkal repülni, a teste egyszerűen lepottyant volna a földre. Az átalakulás után a repülés azonban már teljesen természetes. A Biblia szerint mi is át fogunk alakulni, mi is metamorfózison fogunk keresztül menni.

Körülöttünk lévő világban romlás és fájdalom van, és kiáltok Istenhez, hogy annyira szeretnék már innen kiszabadulni, bárcsak repülhetnék már. Egy napon aztán eljön a metamorfózis napja *„mi pedig elváltozunk. Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.”* Egy új testet fogok kapni, nem fogok meghalni, csak egy új testbe költözöm, és Dáviddal együtt mondhatom, hogy *„az Úr házában lakom egész életemben”*.

Csodálatos lesz számunkra az a felfedezés, amelyet a Jézus által kapott új testtel tehetünk. Egy közeli barátom elköltözött az Úrhoz, és nagyon szeretnék már vele találkozni. Olyan ember volt, aki a végletekig élt a földi teste nyújtotta lehetőségekkel, és soha sem félt. Kíváncsi vagyok, mit tud majd az új testével csinálni.

Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.”

Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérének, Máriának: „A Mester itt van, és hív téged.”

Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá.

De Jézus még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen tartózkodott, ahol Márta találkozott vele.

A zsidók, akik vele voltak a házban, és vigasztalták, látták, hogy Mária hirtelen felállt, és kiment. Utánamentek tehát, mert azt gondolták, hogy a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon.

Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt, leborult a lába elé, és így szólt hozzá: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”

Jézus Máriától is hasonló szemrehányást kapott, mint Mártától.

Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott

Jézus megsajnálta őt, mert láthatta rajta az emberi korlátok miatti fájdalmát.

*és megkérdezte: „Hova helyeztéték őt?” Azt felelték: „Uram, jöjj és lásd meg!”
Jézus könnyekre fakadt.*

Vannak, akik azt feltételezik, hogy Jézus azért sírt, mert a barátja, Lázár meghalt. Ez nevetséges. Miért sírt volna ezért, hiszen tudta, hogy néhány perc múlva fel fogja támasztani a halálból. Nem emlékeznek arra, hogy mit mondott Jézus a Jordán partján a tanítványoknak: *„elmegyek, hogy felébresszem”?* Mindez azért történt, hogy megdicsőüljön az Isten Fia. Akik azt állítják, hogy Jézus Lázár halála miatt sírt, nem olvasták el a teljes szöveget.

Ő az emberiség fájdalma és szomorúsága miatt sírt, mert látta, hogy a barátai, Mária és Márta, milyen fájdalmakon mennek keresztül a halál miatt. Jézus a mi gyengeségeink miatt sír. Nekünk olyan nagyszerű főpapunk van, Akit megérintenek a mi szomorú és kesergő érzéseink. Jézus szerető és együttérző Úr, aki miattunk is sír.

A valóság az, hogy amikor valaki meghal, akkor valójában nem a halott miatt sírunk, hanem azokért, akik itt maradnak. Amikor az apám és a bátyám meghalt, nem értük sírtam, hanem saját magam miatt. Elvesztettem azt a támaszt az apámban, amely a legnagyobb segítséget jelentette számomra. Mivel a bátyámmal együtt halt meg repülőszerencsétlenségben, a bátyám hiánya még tovább növelte a veszteségem nyagységát. Magamért sírtam, egy kicsit irigykedtem, hogy ők oly hamar odaértek, és korábban kezdik a mennyei életet, mint én. Hiányoltam a szerető támogatást, a nagyszerű együttléteket a bátyámmal, akivel szoros kapcsolatunk volt. Tudtam, hogy mindezt elveszítettem. Magamért sírtam, ami a részemről önzés volt.

Jézus tehát nem Lázár miatt sírt. A zsidók is teljesen félreértették a könnyeit.

A zsidók ezt mondták: „Íme, mennyire szerette!”

Közülük néhányan pedig így szóltak: „Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?”

Jézus - még mindig mélyen megindulva - a sírhoz ment: ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta.

Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ.” Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.”

Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.”

„Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, ne higgyetek nekem;

de ha azokat teszem, akkor ha nekem nem is hinnétek, higgyetek a cselekedeteknek, hogy felismerjétek és tudjátok: az Atya énbennem van, és én az Atyában.” – mondta egy alkalommal Jézus. Itt ismét bizonyítja, hogy az Atya Benne, és Ő az Atyában van.

Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!”

Egy Biblia-értelmező egyszer azt mondta, hogy ha csak azt kiáltotta volna, hogy „Jöjj ki!” akkor az egész temető feltámadt volna.

És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötve, arcát kendő takarta. Jézus szólt nekik: „Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!”

Ekkor sokan hittek benne azok közül a zsidók közül, akik elmentek Máriához és látták, amit Jézus tett.

Némelyek pedig közülük elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, miket tett Jézus.

Összehívták tehát a főpapok és a farizeusok a nagytanácsot, és így szóltak: „Mit tegyünk? Ez az ember ugyanis sok jelt tesz.

Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is.”

János itt egy kis betekintést ad abba az összeesküvésbe, amellyel Jézus életére törtek. Ezek a vallási vezetők féltették a pozíciójukat, tudták, hogy már nem ők lesznek a nagy vezetők és elveszthetik az állásaikat. „Mit tegyünk?” – hangzott kérdésük.

Egyikük pedig, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta nekik: „Ti nem értetek semmit.

Azt sem veszitek fontolóra: jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen.”

János azt mondta, hogy nem értette teljesen, hogy mit prófétált ez a főpap: „*egyetlen ember haljon meg a népért*”. A főpap akkor is próféciát mondott, amikor Jézus a kereszten volt: „*Másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni*”. Így igaz, mert ha megmentette volna magát, akkor nem menthetett volna meg másokat. Nem lehetett mind a kettőt megtenni abban a helyzetben, ha lejött volna a keresztről, akkor nem tudott volna megmenteni minket.

Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért;

és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.

Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik őt.

Jézus tehát nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodott a tanítványaival.

Közeledett a zsidók húsvétja (vagy páskája), és vidékről sokan felmentek Jeruzsálembe húsvét előtt, hogy megtisztuljanak.

Ahhoz hogy az Úr páskáját megünnepelhessék Jeruzsálemben, a zsidóknak először egy megtisztulási szertartáson kellett részt venniük. Egy alkalommal, amikor Pál egy útjáról visszatért Jeruzsálembe, történetesen egy ünnep előtt érkezett meg. Mivel részt akart venni az ünnepen, előbb meg kellett tisztulnia. Ekkor látta meg valaki, akivel Ázsiában találkozott. Az illető felismerte, és azzal gyanúsította, hogy a pogányoknak prédikál. Így, amikor meglátták a templomban a tisztulási szertartáson, megtámadták Pált.

Keresték Jézust és a templomban megállva így tanakodtak egymás között: „Mit gondoltok, lehet, hogy el sem jön az ünnepre?”

A főpapok és a farizeusok pedig már kiadták a parancsot, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse be, hogy elfoghassák.

Jézus tehát hat nappal húsvét előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül.

Vacsorát készítettek ott neki, s Márta szolgált fel, Lázár pedig a Jézussal együtt ülők között volt. Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárduskenetet, megkenete Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt a kenet illatával.

Tipikus jelenet: Márta sűrög-forog és szolgál, Mária pedig az Úr iránti imádatát fejezi ki.

Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskáriótes, aki el akarta őt árulni, így szólt:

„Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?”

Egy dénár egy munkás napi keresete volt, tehát ez a kenet majdnem egy ember egyéves keresetébe került.

De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek.

Sajnos a „Jézus Krisztus Szupersztár” című filmben Jézust igen fényűző életet folytató embernek mutatják be, akit nem érdekel a szegények ügye; Judás viszont a hős, a szociális reformok embere, aki kiáll a szegényekért. Ez egyáltalán nem felel meg a Biblia szövegének, és bizonyára mindezt szándékosan teszik. Valójában Judást egyáltalán nem érdekelték a szegények, tolvaj volt és ellopta a pénzt a közös erszényből.

Jézus erre így szólt: „Hagyd, hiszen temetésem napjára szánta;

mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek!”

Nagyon sokan megtudták a zsidók közül, hogy ő ott van, és odamentek; nemcsak Jézus miatt, hanem azért is, hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halottak közül.

A főpapok pedig elhatározták, hogy Lázárt is megölik,

mert a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.

A főpapok el akarták pusztítani a bizonyítékot, azáltal, hogy megölik Lázárt.

Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: „Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel Királya!”

Mivel az emberek tudták, hogy Jézus Betánia irányából érkezik majd Jeruzsálembe, az Olajfák hegyéről, odaálltak az út mellé és pálmaágakkal üdvözölték – ez a Virágvasárnap, a keresztre feszítés előtti vasárnap. A 118.-ik zsoltárt kiabálták: Hozsánna – a szó jelentése: „ments meg most!”.

Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva:

„Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.”

Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla.

János őszintén bevallja, hogy nem is gondoltak erre mindaddig, amíg Jézus meg nem dicsőült. Zakariás írta: „Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, szamárcsikó hátán.” Ezáltal azt is elismeri János, hogy nem akarták szándékosan „megrendezni” ezt a jelenetet. Nem nézték, hogy mit ír a Biblia, hogy minek kell ezután történnie, nem gondolták, hogy gyerünk vegyük a

kezünkbe az események irányítását. Ezek megtörténtek, és csak utólag jöttek rá, hogy egy prófécia beteljesülésének a tanúi lehettek.

A sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból, most bizonyosságot tett mellette.

Elébe is azért vonult ki a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette.

A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: „Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!”

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent.

Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Bétsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: „Uram, Jézust szeretnénk látni.”

Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak.

Jézus így válaszolt nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.

Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.

Milyen gyönyörű kép: egy kis búzaszem, amelyet ha a leteszél egy asztalra, és egy év múlva visszajössz, még mindig ott áll, egy szál magában. Ha viszont ezt a kis magot a földbe ülteted, akkor meghal, de a halálából egy új test, egy új forma keletkezik, új kalász és sok új búzaszem. Hatalmas lehetőségek bújnak meg abban az egyetlen búzaszemben.

Valahol olvastam, hogy ha veszel egy búzakaralászt, és a rajta levő szemeket elülteted, és utána az abból származó termést is elülteted, akkor 10 év alatt annyi búzaszedmed lenne, hogy a Föld teljes területét be tudnád vetni vele. Amikor Isten megteremtette a növényeket és minden egyebet, akkor azt mondta, hogy „szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be ... a földet”.

A búzaszem halála Jézus halálát jelenti, aki a saját halálán keresztül megszámlálhatatlanul sok gyümölcsöt fog hozni, beleértve téged is.

Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrizi meg azt.

Az életünket itt a földön így is, úgy is elveszítjük, de ha várakozva tekintünk az új életre, mennyivel jobban járunk.

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.

Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem!

Emlékeztek, hogy milyen sokszor mondta, hogy „nem jött el még az óráim”, most viszont közeledik ehhez az órához, és kezdődnek belső vívódásai. Ez utolsó mondat már előrevetíti a Gecsemáné kerti küzdelmes imádságát, mert tudja, hogy napjai már meg vannak számolva. A kertben aztán azt imádkozta, hogy „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazonáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”.

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!”

Milyen dicsőséges az, amikor alárendeljük magunkat Istennek – „Istenem ments meg! ... de inkább a Te nevedet dicsőítsd meg!”

Erre hang hallatszott az égből: „Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.”

A sokaság pedig, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt; mások azonban így szóltak: „Angyal beszélt vele.”

Jézus megszólalt: „Nem értem hallatszott ez a hang, hanem tiértetek.”

„Nem nekem van szükségem erre a látványos bemutatóra,” mondta Jézus, „hanem ti érettetek van ez, hogy higgyetek.”

Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme.

Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.

Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.

A „*felemeltetem a földről*” kifejezés azt jelentette, hogy egy keresztre emelik fel, ott fog meghalni, tehát ebben az esetben a „felemeltetik” a kereszthalált jelentette. Sajnos sok lelkész és keresztény ezt a „felemeltetem” kifejezést Jézus dicsőítéseként értelmezi: „Ha Jézust az emberek előtt felemeljük, ha Őt dicsőítjük, akkor Ő mindenkit magához fog vonzani. A mi dolgunk tehát az Ő dicsőítése az emberek előtt, hogy ezáltal mindenkit megnyerjünk.” Nem ezt mondta itt Jézus!

Vannak olyan dicsőítő énekek is, amelyek majdhogynem istenkáromlásnak hatnak, ha belegondolunk jelentésükbe: „Emeljük Őt magasabbra, hogy az egész világ láthassa.” Ez azt jelenti akkor, hogy mi magunk akarjuk Jézust a keresztre feszíteni?! Jézus itt csak a kereszti általi haláláról beszél. Nem a világ előtt kell Őt felemelni és dicsőíteni. Az emberek rosszul értelmezték ezt a sort, mert nem olvasták el a következőt.

A sokaság megkérdezte tőle: „Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökre megmarad: akkor hogyan mondhatod, hogy fel kell emeltetnie az Emberfiának? Ki ez az Emberfia?”

Nem értették a halálát, mert tudták, hogy „*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!*” Hogyan mondhatja Jézus, hogy Őt most keresztre fogják feszíteni, ha a Messiás örökké él?

Jézus ezt mondta nekik: „Még egy kis ideig közöttetek van a világosság. Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek!” Ezeket mondta Jézus, majd eltávozott és elrejtőzött előlük.

Most már biztos, hogy a farizeusok el fogják kapni, de mégis Ő az események ura. A keresztre feszítésnek az Úr páskája napján kell megtörténnie, azért, hogy áldozatán keresztül beteljesítse az Úr páskájának összes szimbólumát: az Egyiptomban megöletett bárányok vérének, amelyet az ajtóknak szemöldökfájára kentek, ezáltal életet biztosítva a halálra ítélteknek. Mivel ez a nap még nem érkezett el, Jézus elrejtőzött el előlük.

Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne

Egy általánosan elterjedt tévhit szerint, ha valaki egyszer lát egy csodát, akkor bizonyosan hinni fog. Ez nem így van. Nem hittek, de a 39. vers szerint ez még sokkal rosszabb, mert nem is tudtak hinni.

hogyan beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amely így hangzik: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?”

Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás ezt is mondta:

„Mevakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy szemükkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és őrála szólt.

Ézsaiás prófécija szerint tehát Őt megvetik és elutasítják majd. Nem tudtak hinni. Miért? Jézus a többi evangéliumokban figyelmeztetett a megbocsáthatatlan bűnre, a Szentlélek meggyőző erejének folyamatos elutasítására. Egy ember oly sokszor elutasíthatja Jézust, hogy a hit lehetetlenné válik számára. Az agyunk egy nagyon érdekes szerkezet, és a metafizika törvényeit figyelembe véve, ha valamit nagyon sokszor megisméltünk, akkor olyan szokásminta alakul ki az agyunkban, amelyet nagyon nehéz vagy lehetetlen megváltoztatni.

Amikor egy nőt figyelsz, amint varrni tanul, csak azt látod, hogy a tű jön-megy mindenfelé, és semmi haladás. De ha kitart, és ez hasonló az agy működéséhez, akkor egyszer csak azt látod, hogy a tű röpköd a levegőben, és az asszony közben beszélget, TV-t néz, de a tű továbbra is csak jár a kezében, mert az agyában már annyira elraktározódtak a mozdulatok, hogy nem kell gondolnia rájuk. Úgy megy a varrás, mint a karikacsapás.

Az ismétlődő mozdulatok sokasága egy olyan mintasort képez az agyban, amely már nem igényel további gondolkodást. Egyes idős embereknek nehéz új dolgokat tanulni, de a fiatalok nagyon gyorsan el tudnak sajátítani mindent. Az új gépek, számítógépek működtetése azért könnyű nekik, mert nagyon hamar el tudják sajátítani az új „agymintákat”.

Sajnos ugyanezt a mintát Jézus Krisztus elutasításával kapcsolatban is ki lehet fejleszteni. Amikor legelőször hallasz Jézusról, elgondolkozol azon, hogy vajon igaz lehet-e ez. Lehetséges, hogy Ő Isten Fia? Tényleg örök életem lehet, ha hiszek Benne? Nem is tudom.” Nehéz döntés, nem könnyű Jézusnak nemet mondani. Nehéz, de végül csak megszületik a döntés: „Á, ezt nem hiszem, legalábbis nem most, majd később ráérek dönteni.”

Mivel először nemet mondasz, ezért elindítasz egy folyamatot, elraktározod az agyadban. Legközelebb már egy kicsit könnyebb nemet mondani: „nem hiszem, most nem is akarom ezt.” A minta még mélyebben elraktározódik az agyadban. Ezután akárhányszor mondasz nemet, a minta csak egyre mélyebbre és mélyebbre hatol, egészen addig a pontig, hogy ha megdönthetetlen bizonyítékokkal szembesülsz, akkor sem tudod legyőzni az agyadban kialakult mintát.

Ez történt a farizeusokkal is: ott állt egy ember, akit a halálból támasztott fel Jézus, nem lehet kétségbe vonni, csak eltüntetni a bizonyítékot. A bizonyíték ellenére sem tudtak hinni, mert már túl messze mentek és nem tudtak már visszatérni onnan. Az emberek 90%-a kamaszkorban fogadja el Jézust Megváltójának, még mielőtt a minták túl mélyek lennének az agyukban. Amint öregedsz a minta mélyül, és a statisztikát nézve, a megtérés majdhogynem lehetetlenné válik. De Isten kegyelmes, és sokszor látunk 80-90 éves embereket megtérni. Statisztikailag lehetetlen, de Istent nem köti a statisztika.

Emlékeztek arra az esetre, amikor a fáraó megkeményítette a szívét, és végül Isten átvette a dolgot és Ő keményítette meg a fáraó szívét? Isten meg fog erősíteni a helyzetekben, amint ezt a farizeusokkal is megtette. Be akarták csukni a szemüket, hát rendben, Isten átvette az irányítást, és elvakította őket. Nem akartak hinni, Isten megerősítette a döntésüket és megkeményítette a szívüket.

*Mindazáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallottak színt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából;
mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.*

Ez volt sok ember bukásának az oka. Tragédia, de nagyon sokan buknak el ezen a ponton, mert sokkal inkább az emberek, semmint Isten véleménye fontos számukra. Jobban szeretik, ha az emberek veregetik a vállukat, mint Isten. Az emberek dicséretét többre becsülik, mint Isten dicséretét. Nagyon szomorú helyzet ez.

*Jézus felemelve a hangját ezt mondta: „Aki hisz énbennem, az nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem;
és aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem.*

Néhány nap múlva majd „Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!” Jézus erre ezt mondta: 'Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?’”

Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben.

Pál apostol mondta, hogy „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteztek úgy, mint a világosság gyermekei”. Ezzel utalt Jézus itt feljegyzett kijelentésére.

Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.

Hányszor mondta már ezt Jézus? „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre...” - mondta Nikodémusnak a 3. fejezetben. Nem azért jött, hogy ítéljen, hanem, hogy szabadítson. Azonban újra el fog jönni, de akkor már jövetelének célja nem a szabadítás, hanem az ítélet lesz.

Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélő bírója: az az Ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.

Az ítélet Isten Igéje alapján fog végbe menni: nem is maga Jézus fog megítélni, hanem az Ige.

Mert én nem magamtól szóltam, hanem aki elküldött engem, maga az Atya parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.

Én pedig tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amit tehát én mondok, úgy hirdetem, ahogyan az Atya mondta nekem.”

Isten keze legyen az életetekben és erősítsen meg titeket! Legyetek nyitottak a Lélek dolgaira, Isten áldása legyen rajtatok minden cselekedetekben, hogy hitetek növekedjen Jézusban!